

L'ALEGRIA DE L'AMOR

AMORIS LAETITIA

PAPA FRANCESC

ACOMPANYAR EN ELS PRIMERS ANYS DE LA VIDA MATRIMONIAL
ALGUNS RECURSOS (AL 223-230)

223. Els Pares sinodals han indicat que «els primers anys de matrimoni són un període vital i delicat durant el qual els cònjuges creixen en la consciència dels desafiaments i del significat del matrimoni. D'aquí l'exigència d'un **acompanyament pastoral que continuï després de la celebració del sagrament** (cf. *Familiaris consortio*, 3a part).

Resulta de gran importància en aquesta pastoral la presència d'esposos amb experiència. La parròquia es considera el lloc on els cònjuges experts poden oferir la seva disponibilitat a ajudar els més joves, amb l'eventual suport d'associacions, moviments eclesials i noves comunitats. Cal encoratjar els esposos a una actitud fonamental d'acollida del gran do dels fills.

Cal ressaltar la importància de l'espiritualitat familiar, de la pregària i de la participació en l'Eucaristia dominical, i encoratjar els cònjuges a reunir-se regularment perquè creixi la vida espiritual i la solidaritat en les exigències concretes de la vida. Litúrgies, pràctiques de devoció i Eucaristies celebrades per a les famílies, sobretot en l'aniversari del matrimoni, han estat mencionades com ocasions vitals per afavorir l'evangelització mitjançant la família».

224. Aquest camí és una qüestió de temps. L'amor necessita temps disponible i gratuït, que col·loqui altres coses en un segon lloc. Cal temps per dialogar, per abraçar-se sense pressa, per compartir projectes, per escoltar-se, per mirar-se, per valorar-se, per enfortir la relació.

A vegades, el problema és el ritme frenètic de la societat, o els temps que imposen els compromisos laborals. Altres vegades, el problema és que el temps que es passa junts no té qualitat. Només compartim un espai físic però sense prestar-nos atenció l'un a l'altre.

Els agents pastorals i els grups matrimonials haurien d'ajudar els matrimonis joves o fràgils a aprendre a trobar-se en aquests moments, a aturar-se l'un davant l'altre, i fins i tot a compartir moments de silenci que els obliguin a experimentar la presència del cònjuge.

225. Els matrimonis que tenen una bona experiència d'aprenentatge en aquest sentit poden aportar els recursos pràctics que els han estat d'utilitat: **la programació dels moments per estar junts gratuïtament, els temps de recreació amb els fills,** les diverses maneres de celebrar coses importants, els espais d'espiritualitat compartida.

Però també poden ensenyar recursos que ajuden a omplir de contingut i de sentit aquests moments, per **aprendre a comunicar-se millor.** Això és molt important quan s'ha apagat la novetat del festeig.

Perquè, quan no se sap què fer amb el temps compartit, un o altre dels cònjuges acabarà refugiant-se en la tecnologia, inventarà altres compromisos, buscarà altres braços, o escaparà d'una intimitat incòmoda.

226. Als joves esposos també cal estimular-los a crear hàbits propis, que ofereixin una sana sensació d'estabilitat i de seguretat, i que es construeixen amb una sèrie de **rituals quotidians compartits**.

És bo donar-se sempre un petó al matí, beneir-se cada nit, esperar l'altre i rebre'l quan arriba, tenir alguna sortida junts, compartir tasques domèstiques.

Però al mateix temps és bo **tallar la rutina amb la festa**, no perdre la capacitat de celebrar en família, d'alegrar i de festejar les experiències boniques.

Necessiten sorprendre's junts pels dons de Déu i alimentar junts l'entusiasme per viure.

Quan se sap celebrar, aquesta capacitat renova l'energia de l'amor, l'allibera de la monotonia, i omple de color i d'esperança la rutina diària.

227. Els pastors hem **d'encoratjar les famílies a créixer en la fe**. Per això és bo animar la confessió freqüent, la direcció espiritual, l'assistència a recessos.

Però convé no deixar de convidar a crear espais setmanals de pregària familiar, perquè «la família que prega unida roman unida».

Al seu torn, quan visitem les llars, hauríem de convocar tots els membres de la família a un moment per pregar els uns pels altres i per posar la família en les mans del Senyor.

Alhora, convé encoratjar cadascun dels cònjuges a tenir moments de pregària en solitud davant Déu, perquè cada un té les seves creus secretes.

Per què no explicar a Déu allò que pertorba el cor, o demanar-li la força per curar les pròpies ferides, i implorar les llums que es necessiten per poder mantenir el mateix compromís?

Els Pares sinodals també van remarcar que «**la Paraula de Déu és font de vida i d'espiritualitat per a la família**. Tota la pastoral familiar s'ha de deixar modelar interiorment i formar els membres de l'Església domèstica mitjançant la lectura orant i eclesial de la Sagrada Escripura. La Paraula de Déu no solament és una bona nova per a la vida privada de les persones, sinó també un criteri de judici i una llum per al discerniment dels diversos desafiaments que han d'afrontar els cònjuges i les famílies».

228. És possible que un dels dos cònjuges no sigui batejat, o que no vulgui viure els compromisos de la fe. En aquest cas, el desig de l'altre de viure i créixer com a cristià fa que la indiferència d'aquest cònjuge sigui viscuda amb dolor.

Tanmateix, és possible trobar alguns valors comuns que es puguin compartir i cultivar amb entusiasme. De totes maneres, estimar el cònjuge incrèdul, donar-li felicitat, alleujar els seus sofriments i compartir la vida amb ell és un veritable camí de santificació.

D'altra banda, l'amor és un do de Déu, i allí on es vessa fa sentir la seva força transformadora, de maneres de vegades misterioses, fins al punt que «el marit no creient queda santificat per la dona, i la dona no creient queda santificada pel marit creient» (1Co 7,14).

229. Les parròquies, els moviments, les escoles i altres institucions de l'Església poden **desplegar diverses mediacions per tenir cura de les famílies i revifar-les**. Per exemple, a través de recursos com ara: reunions de matrimonis veïns o amics, recessos breus per a matrimonis, xerrades d'especialistes sobre problemàtiques molt concretes de la vida familiar, centres d'assessorament matrimonial, agents missioners orientats a conversar amb els matrimonis sobre les seves dificultats i anhels, consultories sobre diferents situacions familiars (addiccions, infidelitat, violència familiar), espais d'espiritualitat, tallers de formació per a pares amb fills problemàtics, assemblees familiars.

La secretaria parroquial hauria de comptar amb la possibilitat d'acollir amb cordialitat i d'atendre les **urgències familiars**, o de derivar fàcilment cap als qui puguin ajudar-los.

També hi ha un suport pastoral que es dona en els grups de matrimonis, tant de servei com de missió, de pregària, de formació, o de suport mutu. Aquests grups ofereixen l'ocasió de donar, de viure l'obertura de la família als altres, de compartir la fe, però al mateix temps són un mitjà per enfortir el matrimoni i fer-lo créixer.

230. És veritat que molts matrimonis desapareixen de la comunitat cristiana després del casament, però moltes vegades malbaratem algunes ocasions en què tornen a fer-se presents, on podríem proposar-los novament de manera atractiva l'ideal del matrimoni cristià i apropar-los a espais d'acompanyament: em refereixo, per exemple, al baptisme d'un fill, a la primera comunió, o quan participen d'un funeral o del casament d'un parent o amic. Gairebé tots els matrimonis reapareixen en aquestes ocasions, que podrien ser millor aprofitades.

Un altre camí d'acostament és la benedicció de les llars o la visita d'una imatge de la Mare de Déu, que donen l'ocasió per desenvolupar un diàleg pastoral sobre la situació de la família.

També pot ser útil assignar a matrimonis més crescuts la tasca d'acompanyar matrimonis més recents del seu propi veïnat, per visitar-los, acompanyar-los en els seus començaments i proposar-los un camí de creixement.

Amb el ritme de vida actual, la majoria dels matrimonis no estaran disposats a reunions freqüents, i no podem reduir-nos a una pastoral de petites elits. Avui, la pastoral familiar ha de ser fonamentalment missionera, en sortida, en proximitat, en lloc de reduir-se a ser una fàbrica de cursos als quals pocs hi assisteixen.

